

መልካም እረኛ

ለጉብኝት ወደ ኢየሩሳሌም የሄዱ ሰዎች እየተዘዋወሩ ታሪካዊ በታዎችን ሲመለከቱ አስጎብኚው ስለ እረኛነት ያስረዳቸው ነበር። «እስራኤል ውስጥ እረኛ ከኋላ ሆኖ በጎቹን አይነዳም። ይልቅስ እረኛው ከፊት ይሄዳል፤ በጎቹም ይከተሉታል።» ጎብኚዎቹ እየተገረሙ ሳሉ አንድ ሰው አንድ በግ ከኋላዋ አንቆ እየገረፈ ሲነዳ አቶትና አስጎብኛቸውን ጠየቁት። እርሱም ተናድዶ ያንን ሰው ሄዶ ጠየቀው -

«ምን ማለትህ ነው? ለምንድን ነው ከፊት ሆነህ የማትመራት?»

«አትከተለኝም።»

«ለምን?»

«አታውቀኝም።»

«እንዴት?»

«እኔ ባለ ልኳንዳ ቤት ነኝ። ላርዳት ነው የምወስዳት» አለው። ጌታ «መልካም እረኛ እኔ ነኝ። መልካም እረኛ ነፍሱን ስለ በጎቹ ያኖራል።» አለ። ሰይጣን ግን ወንበዴና ሌባ ነው፤ እየነዳ ወስዶ ያርዳል። ጌታ ኢየሱስ ግን «ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ»። አለ። ሌባው ግን ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም ነው የመጣው። የጌታን ድምፅ ሰምቶ የሚከተለው መስማሪያ ያገኛል (ዮሐ. 10:10)። ብዙ ድምፆች ባሉበት በዚህ ምድር የጌታን ድምፅ ለይቶ መስማቱ መልካም ነው። የሸሸን ብንኖር ወደ እርሱ እንመለስና የልቦናችንን ጆሮዎች ከፍተን የመልካሙ እረኞችንን ድምፅ እየሰማን በሚያስማራን መልካም መስክ እንጓዝ፤ ጣቢያው እንዳይጠፋንም ዘወትር ድምፁን እንስማ።

መዝሙር፡- እኔ ያንተ በግ አንተ የእኔ እረኛ
 ከመንጋው ኮብልዬ ብሆን እልክኛ
 የምድረ በዳው ኑሮ እንደማይመች አውቃለሁና
 መባዘን በቃኝ ሰልችቶኛልና አደራ ጌታ
 ድምፅህ ይሰማኝ (2) ለ'ኔ።

ንጹሕ ልቦና

አንድ ወጣት ሐሙስ ዕለት በነበረ ፕሮግራም ላይ ክርስቶስን ለመከተል ወሰነ። አገልጋዩም የሚቀጥለው እሑድ የጸሎት ፕሮግራም እንዳለ ነገረው። አልቀረም በተባለው ቀን መጣ። የሰነበቱ ክርስቲያኖችም ነበሩ። ዙሪያ ከብ ተሠርቶ ጸሎቱ ተጀመረ። ይህም አዲስ ወጣት

«መጸለይ እችላለሁ?» ሲል ጠየቀ።

«እንዴታ!» ብሎ አገልጋዩ መለሰለት።

እርሱም እንዲህ ብሎ ጸለየ «ጌታ ኢየሱስ፣ ሐሙስ ዕለት የተገናኘው ልጅ ነኝ። ሌሎች የጸለዩትን ዓይነት ጸሎት ማለት አልችልም። ግን አንድ ነገር ልንገርህ <እወድሃለሁ> በል በኋላ እንገናኝ!» ብሎ ጨረሰ። ልትስቁ ትችላላችሁ። ጸሎት ግን ፒ. ኤች. ዲ አይጠይቅም። የልባችንን አሳብ ለእግዚአብሔር ለማካፈልና የእርሱን አሳብ ደግሞ ለመስማት ፈቃደኝነታችን ብቻ ነው የሚያስፈልገው። በቅንነት የምናደርገውን ነገር እግዚአብሔር ይመዘናል። መጸለይ እየፈለግን ቃላት አጥሮን ስንጨነቅ ያኔ ነው ከመቼውም በላይ የጸለደነው። ምክንያቱም ጌታ ልብን እንደ መጽሐፍ 78 ያነባልና። «እግዚአብሔር ሆይ፣ እወድሃለሁ» እንበለው።

«ጻድቃን እንደሆኑ በራሳቸው ለሚታመኑና ሌሎቹን ሁሉ በጣም ለሚገቁ ይህን ምሳሌ ነገራቸው። እንዲህ ሲል፡- ሁለት ሰዎች ሊጸልዩ ወደ መቅደስ ወጡ። አንዱ ፈረሳዊ ሁለተኛውም ቀራጭ። ፈረሳዊው ቆሞ በልቡ ይህን ሲጸልይ፡- እግዚአብሔር ሆይ፣ እንደ ሌላ ሰው ሁሉ፣ ቀማኞችና ዓመፀኞች አመንዝሮችም፣ ወይም እንደዚህ ቀራጭ ስላልሆንሁ አመሰግንሃለሁ፤ በየሳምንቱ ሁለት ጊዜ እጠማለሁ፣ ከማገኘውም ሁሉ አሥራት አወጣለሁ አለ። ቀራጩ ግን በሩቅ ቆሞ ዓይኖቹን ወደ ሰማይ ሊያነሣ እንኳ አልወደደም፣ ነገር ግን፡- አምላክ ሆይ፣ እኔን ጋጢአተኛውን ማረኝ እያለ ደረቱን ይደቃ ነበር። እላችኋለሁ፣ ከዚህ ይልቅ ይህ ጻድቅ ሆኖ ወደ ቤቱ ተመለሰ፤ ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና፣ ራሱን ግን የሚያዋርድ ከፍ ይላል።» (ሉቃስ 18:9-14)።

ዋጋዬ

አስተማሪ ሥራ የሚበዛበት የትምህርት ጊዜ ሲያልቅና የተማሪዎቹን የግምገማ ፈተና ሲያርም ነው። ከመዋዕለ ሕፃናት እስከ ዩኒቨርሲቲ ድረስ ያሉ መምህራን በዚህ ጉዳይ መስማማታቸው እውነትነቱን ያገላዋል። በከፍተኛ ውስጥ አሥር ጊዜ እጃቸውን እያወጡ የሚመልሱትንና የሚጠይቁትን ለማስታወስ አያስቸግርም። ነገር ግን ዓመቱን በሙሉ ድምፅ ሳያሰሙ ጥግ ላይ ተቀምጠው ትንፋሽ የማይሉትን፤ ወይም ደግሞ ንግግራቸው እንኳንስ አይደለም ለመምህሩና በከፍተኛ ላሉት ተማሪዎች ቀርቶ ለራሳቸው እንኳ የሚሰማ የማይመስል ተማሪዎችን ለማስታወስ በጣም ያስቸግራል። በተለይ ተማሪዎች ተበትነው የስም መጥሪያና መምህሩ ብቻ ዓይን ለዓይን ሲፋጠጡ «ለመሆኑ እንዲህ የሚባል ልጅ እዚህ ክፍል ነበረ?» እስኪል ድረስ መምህሩ ሊረሳ ይችላል። በዚህ አሳብ ውስጥ ሆኖ «ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን እከፍል ዘንድ ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ።» የሚለውን ቃል ሳንብ ከዚህ በፊት እንደ ዛሬ እንዳለስተዋልኩት ተንነዘብኩ።

በአገልግሎታችን አንዳንዶቻችን በአደባባይ የምንታወቅና ሰዎች ሁሉ በሰምም የሚያውቁን ሲሆን፤ ሌሎች ደግሞ ከመድረክ የራቀ አገልግሎት ስላላቸው እንኳንስ አይደለም ሰማቸው ክርስቲያን መሆናቸው እንኳን እስከማይታወቅ ድረስ የማናስተውላቸውን ሰዎች ጌታ በሰም ማወቅ ብቻ ሳይሆን፤ ስለ እያንዳንዱ አገልግሎታቸው መልካም ዋጋን ሊሰጣቸው በገንዘብ ሊተመን የማይችል በረከትን አዘጋጅቶላቸዋል።

ምናልባት ሳናስተውል እንኳን ስለአደረግናቸው በጎ ምግባሮች፤ በእንባ ስለቃተትናቸው ጸሎቶች፤ ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ ስለጋበዝናቸው ሰዎች፤ ስለመሰከርነው እውነት፤ በጎዳና ላይ ለተራብ ወጣት /ሕፃን/ ስላንረስነው ዳቦ፤ በእግዚአብሔር ሥራ ስለአሳለፍነው ጊዜ፤ እሑድ በማለዳ የእግዚአብሔር ቅዱሳን ንጹሕ አዳራሽ ውስጥ ተቀምጠው ያመልኩ ዘንድ ስላጸዳነው ክፍል፤ ስለገጣጠምነው የጽምፅ ማጉያ፤ የጊዜውን ቃል ለማጥናትና ለእግዚአብሔር ሕዝብ ለማድረስ ስላደረግነው ምጥ፤ ስለዘመርነው ዝግሬና ዘርዝረን ልንዘልቃቸው የማንችላቸው ክርስቶስን ያስከበሩና ያስደሱ ከእምነት ስለወጡ አገልግሎቶች ሁሉ ዋጋችን ከጌታ ዘንድ መሆኑ እጅግ ያረካል። በፊቱ ስንሰበሰብ ምስጋናንና የክብርን አክሊል ከጌታ እጅ እንረከባለን። ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያን ለዕለት ጉርሳችን የሚሆን ዋጋ ብትሰጠንም አገልግሎታችን በገንዘብ ሊተመን አይችልም። እጅግ የከበረ ነውና። የአገልግሎታችን ዋጋ የሚገኘው በጌታ እጅ ነው። በሌላ ጎኑ ደግሞ ስናየው ከሰው ተሸሽገን ለምናደርጋቸው ክፉ ሥራዎች ጭምርም ዋጋ ሊሰጠን እንደሚመጣ በመረዳት ዕለት ዕለት ከክፋትና ከዓመፅ እየራቅን በቅድስናና በእግዚአብሔር እውነት ልንኖር እንደሚገባን መዘንጋት የለብንም።

ለምን ትኖራለህ?

ለምን እንደምትኖር ለማወቅ ከየት እንደ መጣህና ወዴት እንደምትሄድ መገንዘብ ይኖርብሃል። አንተ በሁለት ዘላለማዊ የጊዜ ቀመሮች መካከል የተገኘህ ነህ። ማለትም የኋለዮቹ ዘመንና በፊት ለፊት ያለ ዘላለማዊነት አለ። ከዘላለማዊነት በዚህ ምድር አልፈህ ወደ ሌላ ዘላለማዊነት ስትሻገር በቆይታህ ምን ማከናወን እንዳለብህ ካላወቅህ ሕይወትህ ትርጉም የለሽ ይሆናል።

አንተ እግዚአብሔር ግሩምና ድንቅ አድርጎ የፈጠረህ ክቡር ፍጥረት ነህ። ሆኖም ግን ወደዚህ ዓለም ስትመጣ የኃጢአት ዝንባሌን ይዘህ ነው የተወለድከው። እጅና እግር ይዘህ እንደተወለድከው ሁሉ፣ ኃጢአትንም ይዘህ ነው ከማኅፀን የወጣሽው። በቆይታህ ወቅት ይህንን ኃጢአት ማስወገድና የብርሃን ሕይወትን ማግኘት የመጀመሪያው ምግባርህ ነው።

ጌታ ኢየሱስ ሲናገር፣ «እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ» አለ (ዮሐ. 10:10)።

«በእኔ የሚያምን ሁሉ በጨለማ እንዳይኖር እኔ ብርሃን ሆኜ ወደዚህ ዓለም መጥቻለሁ» አለ።

ወደዚህ ዓለም የመጣንበት ዋናው ምክንያት የተበረዘና የተከለለ ማንነታችንን አንጽተን የጠራ ዘላለማዊ ሕይወትን ለማግኘት ነው። ሌላው ነገር ሁሉ ምርቃት ነው።

በሁለተኛ ደረጃ ልናደርገው የመጣነው ነገር ደግሞ የበራልንን ብርሃን ለሌሎች ለማሳለፍ ነው። አንተ ይህንን ሕይወት የምታገኝበትን መልእክት እንድትሰማ ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ተቸንክሯል፤ ጳውሎስ ይህን የምሥራች ለመንገር ተንከራትቷል፣ ተገርፎአል፣ ተወግሯል፤ ጴጥሮስ ቁልቁል ተስቅሏል፤ ያዕቆብ ተሰይፎአል... ከዚያም ዘመናትን ተከትለን ስንመጣ ወንጌልን ለማድረስ ሲሉ በእሳት የተቃጠሉ፣ በጥይት የተረሸኑ፣ በጦር የተወጉና በጅብ የተበሉ ቅዱሳን ብዙ ናቸው። ጌታ ኢየሱስ ሲናገር ምን አለ፡- «መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ» (ማቴ. 5:16)።

ጴጥሮስም እንደሚለው ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃን የመጣነው የአምላካችንን በሳንት እንድንናገር ነው።

በዚህ ምድር ኑሯችን ልናከናውናቸው የሚገቡንና የመጣንባቸው ምክንያቶች ሁለት ናቸው።

1. ሕይወት ለማግኘት -ሰው ዓለሙን ሁሉ ቢገዛ ነገር ግን የሕይወትን ቃል ባያውቅና ባያምን እንዴት ያሳዝናል?
2. ያገኘነውን ሕይወት ሌሎችም እንዲያገኙ መናገር፣ መኖር፣ ማሳየት አለብን።

የጌታን ብርሃን የማብራቱ ሥራ በትምህርት፣ በሥራ፣ በትዳር... በሌላም የሕይወት ዘርፍ ሊከናወን ይችላል። ወንጌልን የማድረሱ ሥራ የተሰጠው ለሐዋርያት ብቻ አይደለም። ጴጥሮስ ፓስተርም፣ ሐዋርያም ነበር። ሁሉም ክርስቲያን የመመስከር ኃላፊነት አለበት። ምክንያት በማብዛት ወደ ኋላ ማፈግፈጉ የጌታን ቃል መጋፋት ነው። እንዴት አድርጌ እንላለን? ዮሐንስ እኮ እንዲህ ነው ያለው፡-

«ስለ ሕይወት ቃል ከመጀመሪያው የነበረውንና የሰማነውን በዓይኖቻችንም ያየነውን የተመለከትነውንም እጆቻችንም የዳሰሱትን እናወራለን፤ ሕይወትም ተገለጠ አይተንማል እንመሰክርማለን፤ ከአብ ዘንድ የነበረውንም ለእኛም የተገለጠውን የዘላለምን ሕይወት እናወራለን» (1ኛ ዮሐ. 1፡1-2)።

ጴጥሮስም «የእርሱን ግርማ አይተን እንጂ በብልሃት የተፈጠረውን ተረት ሳንከተል የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ኃይልና መምጣት አስታወቅናችሁ።» ብሏል (2ኛ ጴጥ. 1፡16)።

መዝሙር -

ባለ ብዙ ውጥን ዓላማ ደርዳሪ

በረጅም ያቀድህ አሳብ አላማሪ፤

ጥሪ አለው ጌታ በዚህ ዕለት

ጥሪ አለው ጌታ

እነሆኝ በለው ወንድሜ ሆይ ሳታመነታ።

ፍቅር

ሮብ ጧት ተንደርድራ ወደ ቤተ መጻሕፍት ስገባ ማሩት ላይብረሪያኗ «ይህን ማንበብ አለብህ፤ በጣም ደስ ይላል።» ብላ ከምታነበው መጽሐፍ አንዱን ገጽ አሳየች። እኔም ተቀብያት ጀመርኩት። ነገሩ እንዲህ ነው። አንድ ሸምገል ያሉ ሰው አበባ ይዘው አውቶቡስ ውስጥ ይገባሉ። ተሳፍራ የነበረች አንድ ወጣት ዓይኗን አበባው ላይ ትተክላለች። ኋላ ላይ መውረጃቸው ሲደርስ ይዘውት የነበረውን አበባ ልሷ ለተለቀለው ውብ ወጣት አሳቅፈዋት «ይሄ አበባ ለአንቺ ይገባሻል። ሚስቴም ብትሆን ለምን ሰጠሃት ብላ እንደማትቀየመኝ አምናለሁ።» ብለው ወረዱ። እርሷም በዓይኗ ተከተለቻቸው። እግራቸው የሚያመራው የሚስታቸው አካል ወዳረፈበት መቃብር ነበር። ሞት ያላሸነፈው ፍቅር በመሆኑ ተገረመች። ሚስት ሞታለች አፈርና ድንጋይ ተጭኗታል፤ ሥጋዋ በስብሶ አጥንቶቿ ብቻ ከሃውልት በታች ተጋድመዋል። ባል ግን ዛሬም ፍቅራቸውን ሊገልጡ እቅፍ አበባ ይዘዋል።

የትዳር ጓደኛ ማግኘት በረከት ነው። እስኪጋቡ ድረስ ተስገብግበው ከጫጉላ በኋላ በኑሮ ጣጣ ተወጥረው የፍቅርን ቃል የማይለዋወጡ መዓት ናቸው። ባህላችንም ቢሆን ፍቅርን መግለጽን የመሸነፍና የመረታት ጉዳይ አድርጎ ስለሚያየው ፍቅራችንን በጓዳ እንጂ በአደባባይ እንዳንገልጽ ተጽዕኖ አሳድሮብናል።

እስኪ ዛሬ ለትዳር ጓደኛችሁ የፍቅርን ቃል አዝንቡላቸውና መልካም ጎናቸውን ንገሯቸው። ከሞቱ በኋላ ሐውልት ከማሠራት አሁኑኑ ስጦታን ገዝታችሁ አድናቆታችሁን ግለጹላቸው። መኃልየ መኃልይን ጠቅላችሁ በፍቅር ቃል አናግሯቸው።

- እግሮችሽ በጫማ ውስጥ እንዴት ውብ ናቸው!

ዳሌዎችሽስ በአንጥረኛ እጅ እንደ ተሠሩ እንደ ዕንቁዎች ይመስላሉ (7:2)።

- እንደ ማኅተም በልብህ

እንደ ማኅተም በክንድህ አኑረኝ (8:6)።

ቀይ መብራት

የምነዳው መኪና ማንበቢያ ላይ ቀይ መብራት በርቷል። ይህም አንድ የጎደለ ነገር መኖሩን እያሳየኝ ነበር። ለጊዜው መኪናው እየተንቀሳቀሰ ቢሆንም ላለው ችግር ለሰጠኝ ማስጠንቀቂያ ምላሽ ባፋጣኝ ካልሰጠሁ በአጭር ጊዜ ውስጥ እንቅስቃሴው እንደሚገታ አያጠራጥርም። ለሚያሳየኝ ምልክት የጠለቀ እውቀት ስላልነበረኝ ችግር መኖሩን ባውቅም የችግሩ መንሥኤና መፍትሔ ምን እንደሆነ አልተረዳሁም ነበር። ምን አልባት ዘይት ይሆናል ብዬ ገዛሁ፤ ነገር ግን ዘይቱ ሙሉ ነበር። የፍሬን ዘይት መሰለኝና ሞከርኩ፤ ነገር ግን እስከ አፍጢሙ ሞልቷል። መላው ጠፋኝ፤ የራሱ ጉዳይ ብዬ ማሽከርከሬን ቀጠልኩ። ምናልባትም በማደያ ውስጥ የነበረን አንድ ወጣት ብጠይቀው ይነግረኝ ነበር። አላዋቂ መሆንን ግን ጠላሁት። ማንነቴን ዝቅ ማድረግ መሰለኝ እንጂ ይህ እውነት በማደያ ይሠራ ለነበረው ጎልማሳ ቀላል ነበር። መኪናውም እንደበራ እኔም እየነዳሁ አረፈድኩ። ድንገት መሃል መንገድ ላይ ቀጥ አለ። ላስነሣ ብሞክርም እየተንተፋተፈ ይጮኸና ቀጥ ይል ጀመር። ምን ይዋጠኝ? በአለቀ ሰዓት ችግሩ የቤንዚን ችግር እንደነበር ሰው ነገረኝ። ማደያ ብፈልግ በአካባቢው አልነበረም። የምሄድበት ስብሰባ ደግሞ ትንሽ ራቅ ይላል። ጉዴ ፈላ። የጭንቁን ስንቆራጠጥ በርቀት ወደ እኔ ይመጣ የነበረን ወጣት ማደያ የት ላገኝ እንደምችል ስጠይቀው በርቀት አንድ ምልክት አሳየኝ። የመኪናዬ መንቀሳቀስ መቼም የማይታሰብ ነበር። የግዴን በሩጫ ወደ ማደያው አመራሁና በጀሪካን ነዳጅ እንዲሰጡኝ ብጠይቃቸው ዕቃ ለማዋስ ፈቃደኛ እንዳልሆኑ ነገሩኝ። ብዙ ተለማምጩ አንድ ጣሳ ሰጡኝ። ያንን ነዳጅ በዚያ ሞልቼ ልብሴ ላይ እየተንጠባጠበ ወደ መኪናው ሄጄ ሞላሁና አስነሥቼ እንደገና ወደ ማደያው በመሄድ የሚያስፈልገኝን ሞልቼ መንገዴን ቀጠልኩ።

በዓለማችን ላይ ቀይ መብራት እየበራ ነው። ችግር፣ ጦርነት፣ ረሃብ ነግሷል። ተስፋ ያደርግነው ቴክኖሎጂ እንኳ መጥፊያችንን እያፋጠነው ያለ ይመስላል። በየዳቦ ቤቶች ከሚጋገሩት ዳቦዎች ይልቅ በየፋብሪካው በሰዓታት ልዩነት የሚመረቱት የጥይት አረሮች ይበልጣሉ። ዓመፅ ነግሷል። የሆነ ነገር በእኛ ሕይወት ውስጥ እንደ ጎደለ እናውቃለን። ግን ምን እንደሆነ አልተገነዘብንም። ያንን ባዶነት ለመሙላት (ልክ እኔ ጎደሎየን በተለያዩ ፈላሾች ለመሙላት እንደታገልኩት ሁሉ) የተለያዩ ነገሮችን እንጠቀማለን- መጠጥ፣ ሲጋራ፣ ሐሽሽ... ወሲብ... መዝናኛ ቦታዎችና ሌሎችም... ግን ባዶነታችን አልረካም። መብራቱም አልጠፋም። ብቸኛ መፍትሔ የሆነው ጌታ ኢየሱስን ወደ ሕይወታችን ስንጋብዝና እንዲገዛን ስንፈቅድለት ብቻ

ነው ቀይ መብራቱ የሚጠፋው። ይህንን ካላደረግን ቀጥሎ ያለውን ጸሎት እንጸልይ፡-

ጌታ ሆይ፡ ባዶነቴን ልትሞላ ስለመጣህ ተመስገን። እስከ ዛሬ በቀጠሮ እያሳበብኩ ሕይወቴን እንዳትገዛ ከለክልኩህ። ዛሬ ግን ይኸው በፊትህ ነኝ። ተማርኬአለሁና ተቀበለኝ። ማረኝ። ይቅር በለኝ። እኔም ባዶነቴ ባንተ መላት ተጥለቅልቆ ይህን የምሥራች ለሌሎች የማስተላለፍ ባሪያህ አድርገኝ። አመሰግንሃለሁ።

ሉቃስ 15:11-24 የተጠቀሰውን የአባካኙን ልጅ ታሪክ አንብብ፤ ጌታ መንፈስ ቅዱስ ያስተምርሃል።

ዝም ብሎ አደመጠ

ሦስቱን ወንድ ልጆቹን ቀብሮ እንደተመለሰ በኅዘን ተቆራምዶ ተቀምጧል። አንድ ሰው መጣና ከጎኑ ቁጭ ብሎ እግዚአብሔር እንዴት ነገሮችን እንደሚያከናውን፤ ይህ ኅዘን ደግሞ ለምን እንደደረሰበትና ከመቃብር ባሻገር ስላለው ተስፋ ሮሜ 8:28-30ን ጠቅሶ አጫወተው። ሰውየውም ቢሆን እነዚህን ነገሮች ያውቃል። አስተዛዛኙ ግን ደጋግሞ ነገረው። ኅዘንተኛውም የአስተዛዛኙን መሄድ እየተመኘ ታገሠው። በመጨረሻም ሄደ።

ሌላ አስተዛዛኝ መጣና ከጎኑ አረፍ አለ። ከአንድ ሰዓት በላይ በስፍራው ቢቆይም ልጆቹን ያጣው ሰው ሲናገር ከመስማት በቀር ትንፋሽ አላለም። ለጥያቄዎቹም የተረጋጋ መልስ እየሰጠ በውስጡ ጸለየለት። ኅዘንተኛውም ይህ ሰው ባይሄድና ብዙ አብሮት ቢቆይ ወደደ። በማድመጡ ልቡ ተነካ፤ ተጽናና።

እግዚአብሔር አንዳንድ ጊዜ ሰዎችን በዚህ ዓይነትና መሰል ሁኔታዎች ሲያሳልፋቸው ወደ እነርሱ ቀርበን የጥቅስ ናዳ ማዝነቡ ከጥቅሙ ይልቅ ስብራቱ የበረታ ነውና አብረናቸው ብናዝን፤ ደግሞም ማጽናናቱ ይታደጋቸው ዘንድ ብንጸልይላቸው መልካም ነው። ንጉሥ ሰሎሞን እንደተናገረው «...ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመሳቅም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው» (መክ. 3:4)።

ትዝታ

እንዴት ይረሳል!! ትናንት ያደረግነው ሥራ ትዝታው ተከትሎን በእኛ ውስጥ ይገኛል። ፈጽሞ ለመርሳት እንዴት ይቻላል? መጥፎም ይሁን መልካም ትዝታ ከሕይወታችን ተፍቆ ሊወጣ የሚችል አይመስልም። በጥሩ ጅማራ የገባንበት መሃል ጎዳና ላይ ሳንካ ገጥሞት ውርጃ ቢሆን ከነምናምንቴው ለመርሳት እንጥራለን፤ እንተጋለን። እንዲያውም የጳውሎስን ንግግር እንጠቅሳለን «... የኋላዬን እየረሳሁ...» ይህንን መልእክት ያለአግባብ የምንጠቀምበት ይመስለኛል። መርሳት የሚለውን ክፍል ብቻ አንጠልጥለን ከሕሊናችን ያለውን የኋላ ታሪካችንን ልናጠፋ ስንታገል እንገኛለን። ግን እንዴት ሊጠፋ ይችላል? እውነት ነው ካደረግናቸው ነገሮች አንዳንዶቹን ዛሬ ቢያጋጥሙን እንደማናደርጋቸው እናምናለን። ወይም ደግሞ «ምን ነክቶኝ. . . ነው ይሄን ያደረኩት?» እንላለን። ረሳነው ጣልነው. . .። ወደፊት ተዘረጋን እያልን. . . በሌላ ጎኑ ደግሞ ከትዝታ ጓዳ እያግተለተልን. . . እንመዛለን- ከኋላችን። እንዲያውም በየአጋጣሚው ሲነሣ. . . ራሳችንን እዚያ እናገኘዋለን፤ ስሜታችን፤ ሕሊናችንና ትንፋሻችንም ጭምር ይነጉዳል።

ለመርሳት የምንፈልገው የተበላሸውን ማንነታችንን ነው እንጂ መልካሙን ትዝታማ ዘወትር ማስታወስ እንሻለን። ስለ ጎበኘነው አገር ብንጠየቅ ቃል በቃል ለመተረክ ዝግጁ ነን... ያኛውን ግን በጥላቻ እናነሣና ልናጠፋው እንሞክራለን። እግዚአብሔርንም እንጠቅስና «የቀድሞውን ነገር አታስቡ» ብሏል እንላለን፤ ወይም «ኃጢአቱን ወደ ኋላ ወዳለ ገደል ጣልክ» ማለታችንን እንቀጥላለን። እሺ እግዚአብሔር ይረሳል የሚለውን እንመልከት። እግዚአብሔር ይረሳል ማለት ከእውቀቱ ውጭ ያደርጋል ማለት ነው? ኃጢአትን ይቅር ሲል፤ «ቢረሳም» መርሳቱ የእኛን ሥራ ዘላለማዊ ታሪክ ውስጥ ያጠፋዋል ማለት አይደለም። ሥራችን ተከትሎን ዘላለማዊነት ይመጣል። እግዚአብሔርም ራሱ ሲናገር «የጥንቱን አላስብም. . . እንደ አባቶቻችሁ አትሁኑ... እነርሱ እኔን አሳዘኑ» እያለም ይናገራል። ይሄ ማለት እንግዲህ እግዚአብሔር ከሕሊናው አያጠፋውም ማለት ነው። ከኋልዮሽ ታሪካችን ማምለጥ አንችልም። ነገር ግን በትዝታ መልክ እየኖረ በዛሬው ሕይወታችን ሙሉ ተጽዕኖ እንዳያደርግብን ማድረግ ይቻላል። ለትምህርታችን አድርገን ማለቱ ነው። «ትናንት ያደረገው ለዛሬ እምነት ሆኖልናል» ብለን እንደምንዘምረው፤ «የትናንት ድርጊታችን ትምህርት ሆኖናል» ብንል መልካም ነው።

መዝሙር፦ ከዚህም የሚበልጥ፤ የጌታ ኃይል ሲገለጥ፤ እናያለን ገና፤ የክብሩን ደመና፤ ምድር ስትሞላ በጌታ ምስጋና።

ተግዳሮት

«ስቸገር የማይረዳኝ ከሆነ በእግዚአብሔር ማመኔ ምን ፋይዳ አለው?» ይህ ተስፋ የቆረጠች የአንዲት እጎት ቃል ነበር። ቀጠለችና ብሶቷን አወጋችኝ። «ስለ ሥራ ጸለይኩ፣ ስለ ንደኛ ጸለይኩ፣ ስለ ችግራም አነባሁ፤ ግን ጠብ ያለ ነገር የለም። እንዲያውም ይባስ ብሎ የመከራዬ ጭነት እየከበደ ጀርባዬን አጎበጠው። ይህ ሁሉ ሲሆን እያየ፣ እያወቀ ለጸሎቴ መልስን አልሰጠኝ፤ ለምኑ አመልከዋለሁ? በቃ እኔም አልደርስበት እርሱም አይድረስብኝ» አለች።

ከብደቱ ይለያይ እንጂ ሰው ሁሉ አስቸጋሪ አጋጣሚን ይጋፈጣል። በዚህ ጊዜ ልባችን እግዚአብሔርን ለማኩረፍ ይጣደፋል። አንደበታችን ዝምታውን ለመንቀፍ ይቸኩላል። ክርስቶስም ቢሆን አባቱ ፊቱን ሲያዞርበት «ብትወድስ ይህች ጽዋ ከእኔ ትለፍ» ብሎ የደም ላብ አልቦታል። ተጨንቋል. . . የሞት ጣር አሠቃይቶታል። እንዲያውም ፈዋሽ እጆቹ በትልቅ ምስማር ተሸንቅረው ደም አንብተዋል። እግሮቹ በትልቅ ብረት ከእንጨት ጋር ተጣብቀዋል። ኢዮብ እንኳ በቁስል በተመታ ጊዜ ቁስሎቹን ማሻሸት ይችል ነበር። ክርስቶስ ግን የተበሱት አካሉን እንኳ ለማስታመም ዕድል አልነበረውም። አባቱ ፊቱን አዙሮ ዕርዳታ ሲነፍገው በመከራው ወቅት አላኮረፈም፤ ለመራገም አልቸኮለም፤ ግን በተቃራኒው ረንፍቤን በእጅህ አኖራለሁ» አለ። በመከራው ከአባቱ ጋር ተጣበቀ እንጂ በልቡ አልሸሸም። ይበልጥ በአባቱ ታመነ እንጂ አላፈገፈገም።

እኛም በሕይወታችን ጎዳና ተመሳሳይ ጽዋ - እንድንጎነጭ እግዚአብሔር ቢፈቅድ እንኳ ትዕግሥታችን ሊመዘን፣ እምነታችን እንደ ወርቅ ሊነጥር እንጂ ለክፉ አይደለምና መጠበቂያችን ላይ ቆመን የድሉን ቀን ብንጠብቅ - ጌታ ለዘላለም አይጥልምና እንደ ምሕረቱ ብዛት ይራራልናል።

ጌታ ሆይ፣ የሚገጥመኝ ተግዳሮት ወደ አንተ እንዲያቀርበኝ እንጂ እንዲያርቀኝ አልሻምና፣ አንተን የበለጠ እንድታመንብህ እባክህ ጸጋህን አብዛልኝ።

«ዝምታ ወርቅ፥ መናገር ብር» የእንግሊዞች አባባል

«ዝምታ ወርቅ ነው» ይባላል። ነገር ግን በተቃራኒው ደግሞ «በሽታውን ያልተናገረ መድኃኒት አይገኝለትም» የሚሉት እውነታም አለ። ሲቀመጥና ሲነሣ፥ ሲበላም ሆነ ሲጠጣ የሚያወራ ሰው የሚናገረው ሁሉ ክልቡ የወጣና ያስበበት ሳይሆን አንደበቱ ላይ የመጡለትን የቃላት እንክብሎች እያተራመሰ ድምፁን ፈጥሮ ቢደረድራቸው «ዝምታ ወርቅ ነው» የሚለው አባባል ትርጉም ያለው ይሆናል (ወይም ይኖረዋል)። እንዲያውም በአንድ ወቅት ንግግር ለመማር ወደ አንድ ፈላስፋ የሄደ ወጣት መምህሩን «ንግግር ለመማር ነው የመጣሁት» እያለ ቢደጋግምበት፥ አስተማሪው «ሁለት እጥፍ ትከፍላለህ» ሲለው ተማሪው ተደናግጦ «ለምን?» አለው።

መምህሩም መለሰና «መናገሩን ብቻ ሳይሆን፥ ለአንተ ዝም ማለትንም ማስተማር አለብኝ» አለው።

እውነት ነው ሁልጊዜ ማወቅ ያለብን መናገርን ብቻ ሳይሆን ዝምታ በሚያስፈልግበት ቦታ በፀጥታ ተረጋግተን ልንቀመጥ እንደሚገባንም ነው። ነገር ግን ዝምታ የተመደበለትን ወሰን አልፎ ነፍስ እንደሌለው ሥጋ ሲጋገር ጣዕም ያጣል።

በሌላ መልኩ ደግሞ ሰው ልቡ ሞልቶ ከተረፈው ይናገራል እንደሚባለው ዝም የሚል ከሆነ ልብ በዝምታ የታጠረ ነው ማለት ነው (ሉቃስ 6:43-45)።

«ለሚሰሙት ጸጋን ይሰጥ ዘንድ፥ እንደሚያስፈልግ ለማነጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ክፉ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ።» (ኤፌ. 4:29)።

ሮሚዮና ጁልየት

መቼም ሮሚዮና ጁልየትን ያነበበ ሁሉ በመጽሐፉ ውስጥ ያለውን የጁልየትን

ሮሚዮ ሮሚዮ የልቤ ወለላ

ፍጹም አልፈልግም እኔ ካንተ ሌላ

እባክህ ስምህን ለውጠው በሌላ።

የሚለውን ንግግር ሊረሳ አይችልም። የልባችንን አሳብ የሚናገሩልንን አባባሎች፣ ግጥሞችና ምሳሌዎች በጥልፍ አስጠልፈን በግድግዳ ላይ መስቀል የተለመደ ነው። በቢሮ ጠረጴዛ መስታወት ሥር ወይም ከምንቀመጥበት ወንበር ፊት ለፊት የሚገኝ ግድግዳ ላይ እንለጥፋለን። አንዳንዴም በሚያምር ቀለም በወረቀት ላይ ተጽፈውም ሆነ በእንጨት ላይም ተቀርጸው በገበያ ላይ ለሽያጭ ውለው እናያለን።

የጥቅስን ነገር ሳስብ በልጅነቴ ቤታችን ውስጥ የነበሩ የግድግዳ ላይ ጽሑፎች ይታወሱኛል። በአንደኛው ጥግ «ትዕግሥት መራራ ናት፤ ፍሬዋ ግን ጣፋጭ ነው።» የሚል የጥልፍ ጽሑፍ ነበር። በሌላኛው ግድግዳ ጥግ ላይ ደግሞ «ጽድቅና ኩነኔ ቢኖርም ባይኖርም፣ ከከፋት ደግነት ሳይሻል አይቀርም» የሚለው ነበር። በሁለቱም አባባሎች የሚንጸባረቅ እውነታ ቢኖርም በክላሴር ላይ ተጽፎ በቤታችን መግቢያ በር አናት ላይ የነበረው ጥቅስ እውነትነት በእኔና በቤተሰቦቼ የሕይወት ዘመን ጎልቶ ታይቷል። አሳቡ የተወሰደው ከመዝሙረ ዳዊት 124 (125)፤ ሲሆን፣ እንዲህ ይላል፡-

«በእግዚአብሔር የታመኑ እንደማይታወክ

ለዘላለም እንደሚኖር እንደ ጽዮን ተራራ ናቸው።»

አስቸጋሪ ነገሮች በሕይወታችን ያልፋሉ። አንዱ አልፎ ጌታን ስናከብር ሌላው ይመጣና እምነታችንን ይፈትናል። እምነታችን አሁንም በእግዚአብሔር ላይ ከሆነ የከበበን ነገር ምንም ያህል አስከፊ ቢሆን፣ ጌታ ለመናወጥ አይሰጠንም። ሳናስበው እምነታችን ከእግዚአብሔር ላይ ተንሸራቶ እግዚአብሔር በሰጠን ነገር ላይ ካረፈ ግን በጭንቅ ወቅት ትርምስምሳችን ይወጣል። ጆረ ጌታ ይሻለናል፤ ስለዚህ በእርሱ እንታመናለን።

መዝሙር፡- እግዚአብሔር ለእኔ መታመኛዬ ነው

መታመኛዬ ነው።

በወንዝ ዳር እንዳለ ሣር ሥሬን ለድጃለሁ፤

ነፋስ ሐሩር ቢመጣ መቼ እናወጣለሁ።

ኮካ ኮላ - ፔፕሲ ኮላ

ሽንጠ ቀጭኑን የኮካ ጠርመሱ አንቀን ጣፋጭ ፈሳሾችን የተነሳውን ሁሉ የኮካ ስም ሲጠራ ምላሳችን ይቀምሰው ዘንድ ይቋምጣል። ስፖርት ባለበት ቦታ ሁሉ የኮካን ማስታወቂያ ማየቱ አልያም ደግሞ መስማቱ አይቀሬ ነው። ጎዳናው ሁሉ በቀይና ነጭ ቀለም ባሸበረቁ የእውቁልን ማስታወቂያ አሸብርቋል። ለዚህም ነው ከሕፃን እስከ አዛውንት ኮካ ሲባል ጣፋጭነቱን፣ ተወዳጅነቱንና አርኪነቱን የሚያስታውሱት። ፔፕሲም ቢሆን ታዋቂ ሯጮች፣ እግር ኳስ ተጫዋቾችንና ዝነኛ ሰዎችን ለማስታወቂያነት በመጠቀም አገሩን ሞልቶታል። በዓለማችን ከተወሰኑ አካባቢዎች በስተቀር የሁለቱን ለስላሳ መጠጦች ጣዕም የማያውቅና ያልሰማ ሰው አይኖርም።

ኮካና ፔፕሲ ሥጋዊ ርካታን ስለሚሰጡ በየስፍራው ከናኙ መንፈሳዊ ባዶነትን በስላም የሚሞላ፣ መንፈሳዊ ረሃብን በጽድቁ የሚያጠግብ፣ ጥማትን በሕይወት ውኃ ምንጭ የሚያረካውን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን አዳኝነት ለመናገር በመቆጠባችን በቢልዮን የሚቆጠሩ ሰዎች ሞትን የሚያሻግራቸውን የእውነት ቃል ሳይሰሙ እያለቁ ነው። ክርስቲያኖች የኮካና የፔፕሲ ካምፓኒን ያህል እንኳን አልሠራንም።

እስኪ ዛሬ ቢያንስ ለአንድ ሰው የጌታን ማዳን እንናገር። ጌታ ኢየሱስ ውኃ ልትቀዳ መጥታ ያገኛት ሴት ታሪክና ምስክርነት ጥሩ ትምህርት አለው። «አሁን የምናምን ስለ ቃልሽ አይደለም፣ እኛ ራሳችን ለምተነዋልና፤ እርሱም በእውነት ክርስቶስ የዓለም መድኃኒት እንደሆነ እናውቃለን ይሉአት ነበር።» (ዮሐ. 4:42)።

ጠቢብ እብድ

ጓደኞቹ ነው የነገረች። አንድ ሰው ደብረ ዘይት መስመር መኪናውን እያበረረ ሳለ አንደኛው ጎማ ተፈናቅሎ ተፈተለከ። ጎማውን ከመኪናው እግር ጋር የሚያስተላስሩት ብሎኖች ተበትነው ጠፉ። ባለ መኪናው ጎማውን አምጥቶ የሚያደርገው ጨንቆት መንገድ ዳር ቁጭ ብሎ ይተክዝ ገባ። አዝኖ ግራ በተጋባበት አንድ ጨርቁን የጣለ ዕብድ መጣ። ወደ ባለ መኪናው ተጠጋና «ምን ያስተክዝሃል? ከሦስቱ ጎማዎች አንድ አንድ ብሎን ፈትተህ ለምን አታስረውም» አለው። ያኔ ባለ መኪናው ከእንቅልፉ እንደሚነቃ ባነነ። በምክር ኃይል አግኝቶ ከሥቃይ ተረፈ።

አይረቡም የምንላቸው ብዙ ሰዎች መውጫያ ቀዳዳ ጠፍቶብን ሳለን መፍትሔ ሆነው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይላኩልናል። በሕይወታችን ዘመን ካገኘናቸው ሰዎች መካከል እንደ ተራና ፍሬቢስ አድርገን የምንቆጥረውን ወንድም እናስብና እንጸልይላቸው። በቤተሰብ፣ በመሥሪያ ቤት፣ በትምህርት ቤት ካሉ ጓደኞቻችን መካከል ሌሎች የሚያሸግጥዉቸውን እስኪ እግዚአብሔር እንዲጎበኛቸው እንጸልይላቸው። ደካማ ስለምንላቸው ወገኖች እንጸልይ። ሰፈር ውስጥ ስለሚያስቸግሩ ዱርዬ ልጆች እንጸልይ። ጸሎት የሰዎችን ሕይወት ይቀይራል።

«...ወደ ኢየሱስም መጡ፥ አጋንንትም ያደሩበትን ሌጌዎንም የነበረበትን ሰው ተቀምጦ ለብሶም ልቡም ተመልሶ አዩና ፈሩ...» (ማርቆስ 5:1-20)።

ድንቅ አስተማሪ!

«...እኔ የሚረባህን ነገር የማስተምርህ በምትሄድባትም መንገድ የምመራህ አምላክህ እግዚአብሔር ነኝ።» (ኢሳ. 48:17)

ትምህርት መማር በጣም ጠቃሚ ነው። በተለይ ደግሞ የምንማረውን ወይም የተማርነውን ትምህርት በሥራ ላይ ስናውለው ትልቅ እርካታን ይሰጠናል። አስተማሪዎች ብዙ ያስተምራሉ፤ ነገር ግን ከሚማሩት ተማሪዎች ስንት እጆቹ አምነውበት በተግባር ያውሉታል? ከተማርናቸውስ ነገሮች የጠቀሙን ምን ያህሉ ናቸው? እግዚአብሔር ከላይ ባነበብነው ክፍል እንደተናገረው እኛን የሚያስተምረን ነገር ሁሉ የሚረባን፣ የሚበጀንና የሚጠቅመን መሆኑን ይናገራል። በስብከት፣ በመጻሕፍት፣ በወዳጅ ዘመድ፣ በአጋጣሚ፣ በችግር፣ በሕልምና ራእይ፣ እንዲሁም በሌሎች አሠራሮች የሚረባንን ነገር ያስተምረናል። እግዚአብሔር ከአስተማሪን የሚጎዳን ምንም የለም - ሁሉም በአንድ ወቅት የምናልፍበትን ዕውቀት ያስጨብጠናል።

የሕይወት ውጣ ውረድ ከአንዱ የዓለማችን ክፍል ቢወስደንም፣ እግዚአብሔር ግን በመንገዳችን ሁሉ ይመራናል። እግዚአብሔር በእኛ ሕይወት ይነግሥ ዘንድ ፈቃዳችንን ካስረከብነው፣ በምንጓዝበት ስርጓጉጥ ሁሉ ቀድሞ እየመራን ከአደጋ ይሰውረናል። እግር የበዛበት መንገድ መላጣ ነው፣ በዚህ ላይ ለመጓዝ ብዙ አያስፈራም። ነገር ግን ሰው ባልሄደበት አዲስ ጎዳና እንኳን ብንጓዝ፣ እግዚአብሔር ጫካውን እየገለጠ፣ ውጣ ውረዱን ከፊት እየመራ እስከተከተልነው ድረስ ከዳር ያደርስናል።

ይህ ቃል እንዴት የሚያጽናና ቃል ነው። እናትና አባት ፣ እጎት ወንድም፣ ባል ሚስት ወይም ሌሎች በምንሄድበት መንገድ ሊከተሉን ወይም ከእኛ በፊት ቀድመው ሊጓዙ በማይችሉበት ስፍራ ሁሉ የምናመልከው እግዚአብሔር ይከተለናል፤ ይመራናል፤ ከጎናችንም ቆሞ ይደግፈናል።

መዝሙር፡- መንገዴን እንደ መንገድህ

አሳቤን እንደ አሳብህ

አድርግልኝ ጌታ እንደ ፈቃድህ።

በብዙም ሆነ በጥቂቱ...

«የእግዚአብሔር ክንድ ሆይ፥ ተነሥ፥ ተነሥ፥ ኃይልንም ልበስ፤ በቀድሞው ወራትና በጥንቱ ዘመን በነበረው ትውልድ እንደሆነው ተነሥ።» (ኢሳ. 51:9)

አንድ የመንገድ ላይ ሰካራም በአደባባይ የእግዚአብሔርን ስም እየሰደበ ሲሄድ፥ የዩኒቨርሲቲ መምህር ጥቂት በማወቁ ተኮፍሶ እጁን ከኪሱ ከትቶ እየተንጎራደደ የአምላክን ህልውና ሲክድ፥ መነጽር ያደረገ ወጣት ወፈር ባለ ድምፅ ክርስቶስን ሲያጣጥል ወይም ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ለራሳቸው ጥቅም ያጣመሙ ሰዎችን ስናገኝ ምናል እንደ ኤልያስ ዘመን እሳት ከሰማይ መጥታ በበላቻቸው እንድንል ያስኘናል። የዕድር ዳኛም እንኳ ባለሥልጣን ሆኖ ሰዎችን ሲያንገላታ፥ የቀበሌ ጸሐፊ በእምነት ጥላቻ ምክንያት ሰዎችን ስታጉላላ፥ እውነት አንገቷ ተጠምዝዞ ስታቃስት፥ ሐሰት ግን በደልዳላ መንበር ላይ ተቀምጣ ስትገዛ ትዕግሥታችሁ አልቆ እግዚአብሔር ሆይ፥ ተነሥ ብላችሁ ታውቃላችሁ?

እስራኤላውያን ብዙ የተአምራትን ታሪክ ሲሰሙ አድገው ነገር ግን ያሉበት ሁኔታ የእግዚአብሔርን መኖር ሲያደበዝዝባቸው ከላይ ያነበባችሁትን ተናገሩ። ኢሳይያስ 51:1-8 ያለው ምንባብ የእግዚአብሔርን ታማኝነት የሚያስረዳ ሲሆን፥ ኢሳይያስም የጠየቀው ያንን የጥንቱን ኃይል ታሪክን ገልጠው ልጆቹን የሚታደገውን ኃይል ናፈቀ። በምርኮ እየኖረ የኃያላንን ቀስት ሰብሮ የሚያስጥለውን የአምላኩን ክንድ ተመኘ። ከዚህ በፊት የተገለጠውን ሥራውን እያወሳ፥ ዘንዶውን እንደ ወጋህ ናና ኃዘንና ልቅሶን አርቀህ ደስታን አጥግበን ሲል ቃተተ። እግዚአብሔርም ሲናገር ሰውንና ሰው ሰራሽን ነገር መፍራት እንደሌለብን፥ ነገር ግን በሙላት ጌታ እንደሚያስጥለንና እንደሚያድነን በመታመን የትዕቢተኞችን ቁጣና ንግግር ስንሰማ ይልቅ ስለ እነርሱ እንጸልይላቸው። መቼም የሰው ጠላት የለንም! ውጊያችንም ከመናፍስትና ከእርኩሱ አለቃቸው ጋር ነው። ለእርሱ መድኃኒቱ ደግሞ የእግዚአብሔር ክንድ መገለጥ ነው። እኛንም ሆነ ሌሎችን፥ እንዲሁም አገራችንን የሚታደግ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዛሬም ነገም ለዘላለም የኢየሱስ ክርስቶስን የእውነት ወንጌል እየሰበክን በየዕለቱ የክንዱን መገለጥ እየናፈቅን ላላወቁት እየማለድን እንኑር። እስከ ዛሬ ጌታን ላለመቀበል ሰበብ ለሚደረድሩ፥ ቃሉን አጣመው ለገዛ ጥፋታቸው ለሚቆለምሙ እንጸልይላቸው። የጌታም ክንድ በዘመናችን በሙላት እንዲገለጥ እንትጋ።

መዝሙር -

ተነሥ (4x)

የእግዚአብሔር ክንድ እንደ ጥንቱ ተነሥ
ኃይልንም ልበስ እንደ ጥንቱ ተነሥ

ትምህርት ለሰላም

«ልጆችሽም ሁሉ ከእግዚአብሔር የተማሩ ይሆናሉ፤ የልጆችሽም ሰላም ብዙ ይሆናል።» (ኢሳ. 54:13)

ንጉሥ ሰለሞን የዕውቀት ብዛት ትካዜን ይጨምራል ብሎ መክሮናል። አወቅነው ብለን ያልነው ነገር የባሰ አለማወቃችንን ሲያጎላውና ኢምንትነታችንን ሲገልጥልን አቅም እንደሌለን ስለሚገባን መተከዛችን አይቀራ ነው። ወደድንም ጠላንም ኑሮ ራሱ ትምህርት ቤት ነው። መማር መልካም ነገር ነው። ከተማሩ አይቀር ደግሞ የሚጠቅምን ነገር ማወቁ ይመረጣል። ለጸጸት የማይዳርግ እውቀት ደግሞ ይበጀናል። ለዚህም ነው ከላይ ያነበብነው ቃል ከእግዚአብሔር ከተማርን ውስጣዊ ሰላማችን የሚበዛልን መሆኑን የሚነግረን።

መማሪያ መንገዱ ግን ብዙ ነው። አንዳንዶቹን ከቃሉ እንማራቸዋለን። ለዚህም ነው «የእውነትን ቃል እርግጥነት አስታውቅህ ዘንድ ለሚጠይቅህም እውነትን ቃል መመለስ ይቻልህ ዘንድ በምክርና በእውቀት የከበረን ነገር አልጻፍሁልህምን?» (ምሳሌ 22:20-21) ያለን። ቃሉን በማንበብ እንደ ወንዝ የሚፈስ ሰላምን እናገኛለን። ሌላው ደግሞ በሁኔታዎች ውስጥ እኛን በማሳለፍ በልምድ ላይ የተመሠረተ እውቀትን ያስጨብጠናል። ታዲያ ይህ ዓይነቱ እውቀት ከአእምሮአችን አልፎ ደም ሥራችን ውስጥ ስለሚገባ በዚህ በምድር በምንኖርበት ዘመን ሁሉ የጥበብ ምንጭና የደስታ ተፋሰስ ይሆንልናል። ጎዘን፣ ትካዜ፣ ልቅሶ፣ መራርነትና ሙሾ የሞላበት ትምህርት ደግሞ የሰይጣን ነው። በኢሳይያስ ትንቢት ተደጋግሞ እንደ ተገለጸው «ለክፉዎች ሰላም የላቸውም» (ኢሳ. 48:22)። የሰነፈን የሚያበረታ፣ ያዘነን የሚያጽናና፣ የቆሰለን የሚፈውስ፣ ሰባራን የሚጠግን የእውነት ቃል ያለው እግዚአብሔር ነው። ትምህርቱ ደግሞ የዕድሜ ልክ ነው። ታዲያ እውነታው ይሄ ከሆነ ዕለት ዕለት ትምህርት ቤት መሄድ አይሻለንም?

መዝሙር፡- ሰላም አለኝ እንደ ወንዝ የሚፈስ
 ደስታ አለኝ እንደ ወንዝ የሚፈስ።

አንድ ለእናቱ

«ከእግዚአብሔር የተላከ ስሙ የሐንስ የሚባል አንድ ሰው ነበረ ሁሉ በእርሱ በኩል እንዲያምኑ ይህ ስለ ብርሃን ይመስክር ዘንድ ለምስክር መጣ። . . . » (ዮሐ. 1:6-7)

የሐንስ ዘካርያስ ይባላል። ለምን አባቱ ዘካርያስ ነውና። እኛ ግን የምናውቀው መጥምቁ የሐንስ በሚለው ስሙ ነው። አባቱ ካህን ነው። ታዲያ ከብዙ ዘመን መካከለኛ በኋላ እግዚአብሔር ለዘካርያስና ለኤልሳቤጥ ልጅን ሰጣቸው። ዝምድናቸው ምን ያህል ቅርብ እንደሆነ ባናውቅም፤ የሐንስና ኢየሱስ የሥጋ ዝምድና አላቸው። የሐንስ ሰው ነው፤ ነገር ግን ከላይ ያለው ምንባብ እንደሚገልጸው የእግዚአብሔር መልእክተኛ ሆነ። ሰዎች ከኃጢአት መንገድ ተመልሰው በእግዚአብሔር ብርሐን እየተመሩ ይኖሩ ዘንድ ወደ መንገዱ ሊጠቁም የተላከ መልእክተኛ ነው። ከየሐንስ ቃላት ጀርባ ያለው የላከው የእግዚአብሔር መንፈስ የየሐንስን አገልግሎት ውጤታማ አድርጎታል። ደግሞ የሐንስ የተላከውን ያለምንም ፍርሃት ተናገረ፤ እንዲህም ብሎ መሰከረ፤ «...ከእኔ በኋላ የሚመጣው እርሱ ከእኔ በፊት ነበረና ከእኔ ይልቅ የከበረ ሆኖአል» (1:15)። የሐንስ ሁልጊዜ ትኩረቱ ጌታን ማስታወቁ ላይ ነው። ዛሬ ዛሬ ገንዘብ የተከፈላቸው አስተዋዋቂዎች የማያምኑበትን ሳሙና እንደሚያስተዋውቁት ዓይነት አይደለም የየሐንስ ምስክርነት- ከእውነት የወጣ እንጂ። ካህናት መልእክተኞችን ልከው እርሱ ራሱ መሢሕ እንደሆነ ቢጠይቁት «የጌታን መንገድ አቅኑ ብሎ በምድረ በዳ የሚጮኹ ሰው ድምፅ እኔ ነኝ» (1:23) ብሎ አለ። መልእክቱ ሁልጊዜ ግልጽ ናት፤ በዘመን ብዛት አልመከነችም፤ ችግር አላጠፋትም፤ ምሾትም አልመዘመዛትም። «እኔ በውኃ አጠምቃለሁ ዳሩ ግን እናንተ የማታውቁት በመካከላችሁ ቆሞአል፤ እኔ የሚማውን ጠፍሮ ልፈታ የማይገባኝ፤ ከእኔ በኋላ የሚመጣው ከእኔ ይልቅ የሚከብር ይህ ነው» (1:28)። የሐንስ ምስክርነቱ ሁልጊዜ ጌታ ኢየሱስን የሚያከብርና ሰዎች ዓይናቸው ተከፍቶ ጌታን እንዲያውቁ የሚያነሣ ነው። «እርሱ ሊከብር እኔ ደግሞ ላንስ ይገባኛል» ሁሌ ይላል። ደቀ መዛሙርቱ ትተውኝ ይሄዱብኛል የሚል ስጋት ሳይኖርበት ኢየሱስን በመንገድ ሲያየው «የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ» እያለ የራሱን ደቀ መዛሙርት እንኳ ሳይቀር ጌታን እንዲከተሉ ያበረታታቸዋል። ለየሐንስ ትልቁ ድል ሰዎች ጌታን ሲከተሉ ማየት ነውና። እነ ጴጥሮስ እነ ፊልጶስና ሌሎቹም ሁሉ የየሐንስ የንስሐ ስብከት ፍሬዎች ናቸው። ጌታ ሞቶ ከተነሣ በኋላ እንኳን ሐዋርያት እየዘሩ ሲሰብኩ ከብዙ ዓመታት በኋላ የየሐንስን የአገልግሎት ፍሬ በሐዋርያት ሥራ

መጽሐፍ () ሳይቀር እናነባለን። ከእግዚአብሔር የተላከ ስለነበር ብዙ ለውጥ አምጥቶ አለፈ። አሟሟቱ እንኳ ሳይቀር የለማዕታት ሞት ነው። ብዙ ጊዜ አገልጋይ በአልጋ ላይ ተኝቶ አንድ ሁለት ሦስት ተብሎ ተቆጥሮለት አይሞትም። ከክፉ መንፈስ ጋር እየተጋደለና ሲሆልን እያመሰ በመሥዋዕትነት ያልፋል።

እስኪ ወደ ራሳችን ልመለስና ለዕለት የሚሆኑ ጥያቄዎችን አንይ፡

- በእውነት ከእግዚአብሔር ተልከናል ወይ?
- ከተላክን አገልግሎታችንና ኑሮአችን ያንን ያንጸባርቃል ወይ?
- የተላክነው መልእክት ዛሬም ሕያው ነውን?
- አገልግሎታችን ሁልጊዜ ጌታን የሚያሳይ ነውን?
- ሥራችንና ንግግራችን መልእክተኝነታችንን ይገልጣልን?

በዚህ መዝሙር እስኪ ራሳችንን እንይ፡-

የአደባባይ ሰው ሆነህ

በየማዕዘኑ ላይ ቆመህ

ለውን አይተህ በለው ታይተህ (2x)

አንተንስ ማነው አስነሥቶ የላከህ

በፍጻሜው ላይ ትጠየቃለህ

እንደ ሥራህም ያኔ ትከፈላለህ።

ስማው ኢየሱስ ይመክርሃል

ተው እረፍ ጸልይ ይልሃል።

ከእግሮቹ ሥር ሥጋህን ጣል

ያንጊዜ በሰገነት ላይ ወጥቶ፤

ለዓለም ይታያል ብርሃኑ በርቶ

ፍሬም ይለጣል የስንዴው ቅንጣት ሞቶ።

በብዙም ሆነ በጥቂቱ

«አቤቱ፣ በብዙም ሆነ በጥቂቱ ማዳን አይሳንህም፤ አቤቱ አምላካችን ሆይ፣ በአንተ ታምነናልና፣ በስምህም በዚህ ታላቅ ወገን ላይ መጥተናልና እርዳን አቤቱ፣ አምላካችን ነህ ሰውም አያሸንፍህም።» (2ኛ ዜና 14:11)

መቼም ሰው የሚችለውን ያህል ይሞክራል እንጂ ከአቅም በላይ የሆነ ነገር ሲያጋጥመው በሞኝነት ወደ ሞት አይወጣም። የሚሄድ ሰው ቢኖር ግን ሞኝ ወይም ጅል፣ አለያም ቂል ነው።

ከላይ ያነበብነውን የጸለየው ንጉሥ አሳ ይባላል። ታሪኩን በመጽሐፈ ዜና መዋዕል ካልዕ 14 ይገኛል። ገና ወደ ዙፋኑ ከመምጣቱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመሙላት ደፋ ቀና ማለት ጀመረ። እግዚአብሔርም በብዙ ጦርነት ስትታመስ የነበረችውን ምድር አሳረፋት (14:7-8)። ነገር ግን ብዙም ሳይቆይ ዝሪ የሚሉት ኢትዮጵያዊ አንድ ሚሊዮን ጦር ከሦስት መቶ ሰረገላዎች ጋር ይዞ መጣበት። አሳ ምንም መፈናፈኛ የለውም። ያለው አማራጭ አንድና አንድ ብቻ ነው— እርሱም ከላይ ያነበብነው ጸሎት።

ዓይነቱ ቢለያይም ሁላችንም ከአቅማችን በላይ የሆነ ችግር ገጥሞን ያውቃል፤ ወደፊትም ይኖራል። ነገር ግን በእርግጠኛነት መናገር የምንችለው ነገር ቢኖር፣ ካለንበት ሁኔታ ውስጥ ሊያወጣን የሚችል አምላክ ግን አለን። ይህ እውነት ነው፤ ከፍም አይል ዝቅም አይል። ነገር ግን እንድናልፍበት ከወሰነ ለእኛ የተሻለ ነገር ከፊታችን አዘጋጅቶ ነውና በትዕግሥት እንቀበለው። እንደ እነ ሲድራቅ፣ ሚሳቅና አብድና፤ «አምላካችን ያድነናል ነገር ግን ባያድነንም እንኳ ለምስሉ አንሰግድም» እንበል።

በሕይወታችሁ የገጠማችሁ መሰናከልና ደንቃራ ምንም ቢሆን፣ የቱንም ያህል ቢገዝፍ፣ ወይም ደግሞ የቱንም ያህል ቢያንስ የአሳን ምሳሌ ተከትላችሁ «እርዳኝ ጌታዬ» በሉት። ይኸው ምዕራፍ በቁጥር 12 ላይ እንደ ዘገበው ከሆነ ጦርነቱ በዙር ተካሂዶ እግዚአብሔር ኢትዮጵያውያንን መታ፣ በእግዚአብሔርና በሠራዊቱ ፊት ተሰባብረዋልና የይሁዳ ሠራዊት ብዙ ምርኮ ወሰዱ።

እስኪ ዛሬ ትንሹንም ትልቁንም የጠላት ውጊያ ከጌታ ጋር በጸሎት ናዱት።

ከድል ባሻገር

«በፍጹም ልባቸውና በፍጹም ነፍሳቸው የአባቶቻቸውን አምላክ እግዚአብሔርን ይሹ ዘንድ ቃል ኪዳን አደረጉ።» (2ኛ ዜና 15:12-13)

መቼም ከብረት ዝግት አይጠፋም፤ ከሰውም ደግሞ ስሕተት። መውደቅ ያለ ነው። ነገር ግን በወደቁበት ተንጋሎ መቅረት ስንፍና ነው። ታሪካቸው ከላይ በተጠቀሰው ምንባብ የተገለጸው ሰዎች አጥፊዎች ናቸው። እነርሱ ብቻ ሳይሆኑ እስከ አያት ምንጅላታቸው ድረስ ነገር ሲሞላ እየሸፈቱ፤ መጣፊያው ሲያጥራቸው ደግሞ በእንባ እየታጠቡ ያሳለፉት የብዙ መቶ ዓመታት ታሪክ አላቸው። በዚህ ምንባብ ላይ ግን ድልን አግኝተዋል። የመጀመሪያ እርምጃቸውም ድልን ከሰጣቸው ከእግዚአብሔር ጋር የፍቅር ቃል ኪዳንን ማድረግ ነው።

እኛም ከእነዚህ ሰዎች ጋር የምንመሳሰልበት ብዙ መንገድ አለ። ኑሮ ዘንበል ሲል አልቅሰን፤ ጤና ሲቃወስ አንብተን፤ ትምህርት ሲቋረጥብን ድምጻችን እስኪዝል እየየውን አቅልጠነው፤ የጸሎታችንን መልስ ስናገኝ ሸርተት እንላለን፤ ወደሚቀጥለው የተሻለ የኑሮ ደረጃ ለመወጣት እንወተረተራለን። ይህንን ሁሉ ላደረገልን ጌታ የምናደርገው ነገር ቢኖር የአንድ ሰዎን ምስክርነትና የምስጋና ፕሮግራም አዘጋጅተን ኩኪስ ማቋደስ ነው። ከሁሉ መቅደም ያለበት ግን ጌታን የበለጠ እናውቀው ዘንድ፤ ከበፊቱ ይልቅ እንፈልገው ዘንድ ከእርሱ ጋር ቃል ኪዳን ማድረግ ነው።

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን ሕይወታችንን እንፈትሽ! ጌታ መልካም ነገር በሕይወታችን ካደረገ በኋላ ሌላ የማንቂያ ደወል መጥቶ በራችንን እስኪያንኳኳ ድረስ ሳይታወቀን ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ኅብረት የተቋረጠው ወይ ደግሞ የቀዘቀዘው ለምን ያህል ዘመን ነው? ጌታ ኢየሱስ እንደ ምግብ ቤት አስተናጋጅ ምላ ባሻን ቁጥር ሄደን በጭብጫባ የምንጠራው አስተናጋጅ ሳይሆን፤ በፍጹም ልባችንና በፍጹም ነፍሳችን ዕለት ዕለት ልንፈልገው የሚገባን ጌታችንና አምላካችን ነው። እስኪ ዛሬ ሕይወታችንን በዚህ እውነት እንፈትሽው።

መዝሙር፡- የጌታን በረከት ትተህ የጠፋኸው
የጥንቱ ክርስቲያን ወዴት ነው ያለኸው

መቀላወጥ ለመላላጥ

«እግዚአብሔር ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዓይኖቹ በምድር ሁሉ ይመለከታሉ» (2ኛ ዜና 16:9)

በችግር ወቅት በእግዚአብሔር መታመን ቀላል ባይሆንም፤ ነገር በተሳካና ሁሉም ነገር በሰመረ ጊዜ በእርሱ የመታመንን ያህል አይከብድም። ግራ ቀኛችን በሚያስደነግጥ ነገር ተውጦ፤ እኛንም እስከወዲያኛው ሊያጠፋን የሚገዳደር ነገር ፊት ለፊታችን እያለ ለእርዳታ የምናሰማውን ጥሪ አድማጭ ወገንም ሳይኖር ያለን ብቸኛ አማራጭ ጌታ መሆኑ ልባችንንና ዓይናችንን ወደ እርሱ ማቅናታችን አይቀሬ ነው። ሐኪም የማያሸረው ካንሰር ጤናችንን ሲያውክ፤ በገንዘባችን ማድረግ የምንችለውን ሁሉ አድርገን ውጤቱ አሁንም የውስጥ ሕመምን እያዳመጡ ሞትን መጠበቅ ሲሆን፤ እንደ አማራጭ የምንጠቀምበት ምንም ስለማይኖር አሁንም ዓይናችንና ልባችን ጌታን ይማጸናሉ።

በተቃራኒው ደግሞ ለሚገጥሙን ተግዳሮቶች በሙሉ ጌታ መፍትሔን በእጃችን ስለሰጠን ሁሉን እንደየአመጣጡ ተቀብለን በመልካም ተለውጦ ማየት ሲበዛ ደግሞ ቀስ በቀስ በእግዚአብሔር የመታመናችን ነገር እየተሸረሸረ ይሄዳል። ትንሹንም ትልቁንም ለእግዚአብሔር ከማሳወቅ ይልቅ በጌታ ምክንያት ወደ እኛ የቀረቡንን ሰዎች የበለጠ እንታመንባቸዋልን። ንጉሥ አሳም ያደረገው ይሄንን ነው ዓይኖቹን ከዚህ በፊት በተደጋጋሚ ድል ከሰጠው ጌታ ላይ አንሥቶ የጎረቤት አገር ንጉሥ በሆነው ወልደ አዴር ተመካ። ያኔ እግዚአብሔር ነብይን ልኮ ተናገረው። ነገር ግን የአሳ ምላሹ እውነትን በነገረው ነቢይ ላይ መቆጣት ነበር። ለምን? እንዲያውም ይባስ ብሎ የመስተካከያ መልእክት ያመጣለትን ነቢይ አሰረው። የንጉሡ ፍጻሜም በሕመም የተጀመረ የሞት ጽዋ ሆነ።

ከእግዚአብሔር ጋር መጀመር መልካም ነው መጨረሱ ደግሞ የውበት መደምደሚያ። እግዚአብሔር ከምድር ትቢያ አንሥቶ በሥጋ በመልካም ሥፍራ ያስቀመጠን የዕድሜያችን ማብቂያ ላይ አውቀንም ሆነ ሳናውቅ ከእግዚአብሔር ጋር እንዳንጣላ እንጠንቀቅ። በታማኝነት ያለን ደግሞ ዛሬም ጌታ ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዓይኖቹ በእኛ ላይ እንደሆኑ አንርሳ። ፍጹም የምንሆነው ደግሞ እስከ ፍጻሜ ስንጸና እንደሆነ እናስተውል። ዛሬን ስንውል ልባችንን እስኪ ከላይ ባነበብነው ቃል እንፈትሸው።

መዝሙር፡- አረማመዴ አማረ ግንኙነቴም እጅግ ሰመረ
ጌታ ከእንግዲህ በኋላ ጉዳይ የለኝም ከሌላ
እጅን አልሰጥም ለሌላ ልቤን አልሰጥም ለሌላ።

ቀባሪስ ካገኘሁ. . .

«አንዴት ሆነሽ ነው መሞት የምትፈልገው?» ብዬ ስጠይቃት «አንድ፥ ሁለት፥ ሦስት ተብሎ ተቆጥሮልኝ» ብላ መለሰችልኝ። የአገራችን ሰው አሠቃቂ ሞት ሲያይ፥ «አረ አሟሟቴን አሳምረው» ይላል። ሰው የትና እንዴት እንደሚሞት ሳያውቀው በምን ዓይነት አኳኋን እንዲሞት ይመኛል። የሞት ሥጋት ራሱ በቂ ሆኖ ሳለ እንደው አትረፍ ሲለው የአሟሟቴ ነገር ገና ከወዲሁ ያሰጋዋል።

ሴትየዋም እናት ናቸው ሴት ልጅ ወልደዋልና። ልጃቸው ጊዜዋ ደርሶ የልቡናዋም ዓይኖች ተገልጠው አሟሟትን ከመምረጥ ሞትን ለዘለዓለም ማምለጥ ይሻላል ብላ ልሷን ለጌታ ኢየሱስ አሳልፋ ሰጠች። ጉዳዩንም ጎረቤት፥ ሰፈር፥ መንደር አወቀ። የዕድር ዳኛውም ወደ ልጅቷ እናት መጥተው «ልጅሽን ከቤት አስወጪ አለያ ደግሞ ከዕድር ውጪ» አሉ ካፖርታቸውን እስከ አንገታቸው ቆልፈው። እናትም ከማጎበራዊ ሕይወት ከመገለል (ቀባሪ ከማጣት) ልጃቸውን አሽቀንጥረው አስወጡ። «ቀን ያልፋል፥ ግን እስኪያልፍ ያለፋል» እንደሚባለው ቀን አለፈ። በወንጌል እውነት ያመኑ ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ሆነው ሁሉን አሳለፉ።

አንድ ቀን ማለዳ ልጅቱ በስደት ካለችበት ቤት ስልክ ተደውሎ የእናቷን መሞት አረዱት። ከዚያም በአካባቢው የነበሩ ወገኖች ተሰባስበው እናቷን ለመቅበር በሦስት ኪሎ ሜትር ርቀት ወደሚገኘው የእናቷ ቤት በማለዳ አመሩ። እዚያ ሲደርሱ ሁሉም ነገር እንደ ወትሮው ፀጥ እረጭ ብሏል። ተጠግተው በር አንኳኩ፥ እናትም በሩን ከፍተው ብቅ አሉ። የሰውን መሰባሰብ ሲያዩም ግራ ተጋቡ። ልጅም የሰማችውን ነገረቻቸው። እርሳቸውም «ልጄ አልሞትኩም አለሁ፥ ግን ይሄ ሁሉ ሰው የመጣው እኔን ሊቀብር ነው?» ብለው ጠየቁ። አዎ። «እንግዲያስ ከዛሬ ጀምሮ እኔም የኢየሱስ ነኝ» አሉ።

ከርስትና ይህንን ያህል ዋጋ ያስከፍላል፥ ሰይጣንም ደግሞ በዕድር መዝገብ ስም የብዙዎችን ነፍስ አንቆ ይዟል። ከርስትና ከዚህም በላይ ዋጋ ተከፍሎለት ነው እኛ ጋ የደረሰው። የእምነት ነጻነት ያገኘን ብንሆን በስደት ላሉ እንጾልይ፥ በስደት ያለን ብንሆን ጌታን እንጠብቅ። ሰው ጌታን በሙላት ሲያይ የሚጨነቀው ስለ ቀባሪ ሳይሆን፥ ወንጌል እየሰበከ ፅሁፍዎች እንዲሆን ነው። ማቴዎስ 10:16-23 ያለውን አንብባችሁ ጌታ የሚናገራችሁን አስተውሉ።

« . . . በሁሉም ስለ ስሜ የተጠላችሁ ትሆናላችሁ፤ እስከ መጨረሻ የሚጸና ግን እርሱ ይድናል።...»

የገቢ ምንጫችን

ልጅ ሳለሁ ሰምቼዋለሁ፡ በተማሪነት ዘመኑ ጧት በማለዳ ተነሥቶ ፊቱን ታጥቦ ማዕድ ቆርሶ መጻሕፍትና ደብተሩን ሲያነሣ ድንገት ዜናን ተከትሎ የሚመጣው የሬድዮ መዝሙር ወይ መርፈዱን አለያም ደግሞ የትምህርት ሰዓት መድረሱን ያልተገነዘበ በጣት ቢቆጠር ነው። ታዲያ ዛሬ አድገን፤ አግብተን፤ ልጅ ወልደንም እንኳ ሳለን ጧት በማለዳ «የገቢ ምንጫችን ቡና ቡና

«የኢኮኖሚ ዋልታ ቡና ቡና

ልታ ነው ቡናችን ቡና ቡና. . .»

ዛሬም ከቁርስ በፊት ወይ በኋላ እንሰማለን። ለአብዛኞቻችን ይህ መዝሙር ከዜማው ማማርና ከመላመዳችን የተነሣ እንወደዋለን እንጂ፤ የቡና ዋጋ ማሻቀብ ወይም መርከስ፤ ወይ ደግሞ «የታጠበ፤ ያልታጠበ» የሚለው ቃል ለእኛ ፍሬ ቢስ ነው። ወደ ደቡብ ማለትም ቡና ወደሚመረትባቸው ወደነ ይርጋጫፊ፤ ጅማና መሰል አካባቢዎች ብትጓዙ ደግሞ ገበሬውና ቡና ነጋዴው ጆሮውን ጥሎ፤ ትንፋሹን ውጦ፤ ኳርት ለውጦና ጣቢያ አስተካክሎ የሚጠብቀው «የገቢ ምንጫችንን» መዝሙር ተከትሎ የሚመጣውን የቡና ዋጋ መግለጫ ነው። ኑሮአቸው የቡና ንግድን የተንተራሰ በመሆኑ እያንዳንዱ ቃል ትርጉም አላት፤ ደግሞም ሰምተው እርምጃ ይወስዳሉ።

ሰው የሚጠቅመውን ነገር ያደምጣል። ለሰው ልጅ ለዘለቄታው የሚጠቅምን ነገር ደግሞ እግዚአብሔር ይናገራል። የገባቸው በሌሊት ተነሥተው አምላካቸውን ያደምጣሉ። የሰዎችን ሽርደዳ ተቋቁመው ቤተ ክርስቲያን መጥተው እግዚአብሔር ለጊዜው ያዘጋጃላቸውን የቃል ብፌ ይኮመኩማሉ። ቃል ሲሰሙም በጥርጣሬ መንፈስ ሳይሆን ለሕይወቱ ይጠቅመኛል፤ ጌታም እየተናገረኝ ነው በሚል መገለጥ ውስጥ ሆነው ነው። ጌታም የከበረ ዜናን ያበሥራቸዋል።

በመጽሐፈ ምሣሌ እንደ ተጻፈው፤ «የወርቅ እንኮይ በብር ዓሕል ላይ የጊዜው ቃል እንዲሁ ነው» (25:11)። ይላልና፤ እስኪ በዚህ ሳምንት፤ በዚህ ወርና ዓመት ቃሉን ለሕይወታችን ይበጀናል ብለን እናዳምጥ። የፑልፒቱን ቅርጽ እያየን የአዳራሹን ኮርኒስ ከምንቆጥር፤ ወይ ደግሞ ከመስበኪያው ጀርባ ያለውን አበባ ከምናስተውል፤ ጌታ በባሪያዎቹ አልፎ የሚናገረንን እናድምጥ። አይረቡም ብለን በምንላቸው ሰዎች እንኳን አልፎ ጌታ ይናገራልና ወደ አምልኮ ስንሄድ ልባችንን እናዘጋጅ። በግላችንም ቃሉን አንብበን መመንዘርን፤ ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመድን እንላመድ።

ኪሣራ

እኛ ሰፈር የነበረችው ትንሽ ልጅ የእንቁጣጣሽ ዕለት «አበባየሆሽ» ለማለት ፈለገች። ነገር ግን አዲስ መጤ በመሆኗ ቀደምት የነበሩት ሕፃናት እንድትቀላቀል አልፈቀዱላትም። አጥብቃ ስትለምናቸው ግን አንድ ብር ቅድሚያ ከፍላ ቡድኑን መቀላቀል እንደምትችል አሳወቋት። እርሷም አንድ ብር ከፍላ በየጎረቤቱ አብራ እየዞረች «አበባየሆሽ» አለች። እነዚህ ሕፃናት ብዛታቸው ወደ ስምንት ይደርሳል። ነገር ግን በቀኑ ማገባደጃ ላይ ሦስት ወይም አራት ብር ቢያገኙ ነው። ታዲያ ያገኙትን ሲካፈሉ ያቺ ልጅ የሚደርሳት ከአንድ ብር ያነሰ ይሆናል። እርግጥ ነው ከብሩ በላይ ትልቁ ደስታዋ ተቀላቅላ ባህላዊውን ወግ መፈጸሟ ነው።

ከዚህ ታሪክ ለሕይወታችን የሚጠቅም ነገር መማር እንችላለን። በዚህ ምድር ላይ ያለን አንድ ሕይወት ነው። ታዲያ ይህንን የሕይወት ዘመናችንን እንዴት እንደምናሳልፈው እንዴትስ ደግሞ ትርፋማ እንደምንሆንበት ልናስብ ይገባናል። አንዳንድ ጊዜ መሆን በሚገባን ቦታ ስለማንኖር አላስፈላጊ ዋጋ እንከፍላለን። ትርፍ ለሌለው ሩጫ እንተጋለን። ትርፍ እንደሌለው በምናውቅበት ወቅት ደግሞ ዘመናችን ከሞላ ጎደል ተዘርፎ ይሆናል። ስለዚህ ብልጥ እንሁን። ጥቂት ዘርተን ብዙ የምናጭድ እንጂ ብዙ ለፍተን ፍሬ አልባ እንዳንሆን በማስተዋል እንዝራ። በመጽሐፈ ምሳሌ እንደ ተጻፈው «ስፍራውን የሚተው ሰው ቤቱን ትቶ እንደሚበርር ሰው ነው» (27:8)። ከእግዚአብሔር ጋር የሚዘራ ያከማቻል።

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን ራሳችንን እንይ። ሕይወታችን ለእግዚአብሔር መንግሥት ትርፍ የሚያመጣ ነው ወይ? ሥራችንስ? ሰው ለመጋበዝ ብዙ ብር አውጥተን ለቤተ ክርስቲያን አገልግሎት የምንሰጠው ግን ሣንቲም ነው? እግዚአብሔር የሰጠንን ነገር በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ በጥበብ እየተጠቀምንበት ነውን? አላዋቂ ሆነን እንዳንጎዳ ትርፍ በሌለው የኪሣራ ወጀብ እንዳንመታ ነገራችንን ሁሉ በጥበብና እግዚአብሔርን በሚያስከብር መንገድ እናከናውን።

ሠራዊት

«የወንድ ልጅ እናት ታጠቁ በገመድ»

ልጅሽን አሞራ እንጂ አይቀብረውም ዘመድ»

የሚለውን ፋክራ (ዘፈን) ግጥም በደርግ ዘመን ብዙ ጊዜ ደጋግመን ስምተነዋል። መሞት እንጂ መኖር እንደ ጀግንነት አይቆጠርም ነበር። መሞት ያለ ነው ግን ለማይረባ ነገር፤ ፍሬ ቢስ ለሆነ ነገር መሞቱ ግን ያሳዝናል። ወታደር ሞት ናፋቂ ነው። ሰላማዊው ሕዝብ መሃል ከተማ ተንደላቆ የሚኖረው፤ ጧት ወጥቶ ማታ የሚገባው፤ በቀንና በሌሊት ያለ ፍርሃት የሚንቀሳቀሰው ሩቅ ያለውን ዳር ድንበር በቀንና በሌሊት የሚጠብቅ ሠራዊት ስላለ ነው። እርሱ ውጭ ውርጭ ላይ አድሮ ሌላው በሰላም እንዲኖር

ታዲያ አንድ ቀን ሁለት ወጣት ወታደሮች አዲስ አበባ አንድ የከተማ አውቶቡስ ውስጥ ገቡ። ገጠሬ በመሆናቸው ትኬት የቱ ጋ ተቆርጦ በየት እንደሚገባ አያውቁም። በመሃከለኛው በር ዘው ብለው ገቡ። ታዲያ ውስጥ የነበሩት ወጣቶች ሳቂባቸው፤ ቀለዱባቸው፤ አሽሟጠዉቸው። ማንም ሰው በዚህ ምድር ላይ ሁሉን ማወቅ አይችልም። ምናልባት ሳቂዎቹም ሌላ ቦታ ቢሄዱ ተመሳሳይ ዕጣ ይደርሳቸዋል። ደግሞስ የአውቶቡሱን መግቢያ ማወቅና አለማወቁ ምን ሆነና ነው? ከተማስ አድጎ በመሃል የሚገባ ሞልቶ የለምን? እነዚህ ወታደሮች ገና በለጋነታቸው ጦር ሜዳ ሄደው ለመዋደቅ ቃታ መሳብ ተምረዋል። አውቶቡስ ላይ የነበሩት ሳቂታዎች ይህ ቢገባቸው ኖሮ ለእነዚህ ወታደሮች ተነሥተው ወንበር በሰጧቸው ነበር።

ጌታ ኢየሱስን የሚያገለግሉም የክርስቶስ ወታደሮች ናቸው። ሰው ሁሉ ተኝቶ እነርሱ በሌሊት ተነሥተው በጸሎት ይጋደላሉ፤ አንዳንዶች በሌሊት ዐመፅን ሲጎነጩ፤ በኃጢአት ፈሽታ ዳንኪራ ሲረግጡ፤ የክርስቶስ ወታደሮች ስለ እነርሱ ይቃትታሉ። ተራራ አቆራርጠውና ወንዝ ተሻግረው፤ በራብና በጥም፤ በእርዛት፤ በግርፋትና በብዙ ውጣ ውረድ የሰይጣንን ምሽግ ያፈራርሳሉ፤ የጠንቋይን ኃይል ገትተው ነፋሳትን ለጌታቸው ለመድኃኒዓለም ይማርካሉ። ታዲያ እነዚህ አርበኞች አለባበሳቸው ያላማረ፤ ጫማቸው የተቀደደ፤ ሽሚዛቸው የነተበ ሊሆን ይችላል፤ ሞኛ ሞኝ መስለው ይታዩም ይሆናል።

እስኪ ዛሬ አገልጋዮቻችሁን ባርኳቸው፤ በቃል፤ በጸሎት፤ ስጦታም በመስጠት አገልግሎታቸውን እንደምታከብሩ ግለጹላቸው፤ እንደምትወዷቸው፤ በአገልግሎታቸውም እንደ ረከባችሁ ንገሯቸው።

መዝሙር፦ ስለ ስምህ ተጠርተው ያሉትን በሰንሰለት አብራላቸው ቃልህን፤ ጋርዳቸው ከመታከት ግምባራቸው ይጠንከር።

200 ሜትር

ሁለት ተከታታይ አሎምፒክ የ200 ሜትር የወርቅ ሜዳሊያ ባለቤት የሆነው ቤን ጆንስን በሊድኒ 2001 (እ.ኤ.አ.) ውድድር ከማድረጉ በፊት ዘንድሮም ወርቅ ያገኘ እንደሆነ ሲጠየቅ የሰጠው መልስ የሚገርም ነው። «ውድድር ውድድር ነው። ወደ ውድድር ስትመጣ የዛሬ አሥር ዓመት ወይም የዛሬ ዓመት ያገኘኸው ሜዳሊያ ዋጋ የለውም። ለውድድሩ ሽልማት ሆኖ የተዘጋጀው ወርቅ አንድ ብቻ ነው። እወዳደራለሁ፤ ካሸነፍኩ ወርቁን እወስዳለሁ።» አለ። እንዳለውም ተሳካለትና ብርቱ ትጋቱ በውጤት አሸበረቀለት። ሦስተኛውን የአሎምፒክ የወርቅ ሜዳሊያ በደረቱ ላይ አጠለቀ።

ጌታን ስላገለገልንባቸው ዘመናትና በእርሱ ጸጋ ስለሠራነው ሥራ እግዚአብሔር በመጨረሻ ሽልማትን የሚሰጠን ቢሆንም፤ ባለፈው አገልግሎታችን እየተመካንና ያለፈውን ሕይወታችንን እንደ ታሪክ እያወራን ዛሬ የማንተጋ ከሆነ አገልግሎታችን የተሸመደመደ ይሆናል። ስለ ስደት እያወራን ዛሬ መሥራት ያለብንን ማድረግ ከተሳነን ኑሮአችን ተስፋ የሌለው ትዝታ ብቻ ይሆናል። ያኔ ስደት ነበር፤ ዱላ፤ ግርፋት፤ ጥይት፤ ከዕድር መባረር። አሁን ደግሞ መልኩን ለውጦ ለብታ፤ መመሳሰልና በዐመፅ መኖር ሆኗል። ያንን በጌታ እንዳለፍነው ይህንንም እንደምንወጣው ጥርጥር የለም። ነገር ግን ሁሉን እንደየአመጣጡ ለመቀበል የተዘጋጀ ልብ፤ የሚንበረከክ ጉልበትና የሚጸልይ አንደበት ያሻናል። ጳውሎስም በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:24 ላይ የተናገረው ይህንን ነው።

«በእሽቅድምድም ስፍራ የሚሮጡት፤ ሁሉ እንዲሮጡ ነገር ግን አንዱ ብቻ ዋጋውን እንዲቀበል አታውቁምን? እንዲሁም ታገኙ ዘንድ ሩጡ።»

ዛሬ ይህንን ቃል አንብባችሁ ስታሰላስሉት ዋሉ። ጌታም መሮጥ የሚገባችሁን ስፍራ መንገድ ያሳያችኋል። ለጌታም አዲስ ሩጫ ለመሮጥ ተዘጋጁ። በጸሎትም ጌታ መንፈስ ቅዱስን ፈልጉ።

ለፍቶ መና

በሕዳር 16 ቀን 1994 ዓ.ም በኢትዮጵያ በዓይነቱ የመጀመሪያ የሆነ የ10,000 ሜትር የሩጫ ውድድር ተካሄደ። በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ ሯጮች የተሳተፉ ሲሆን፤ ከውድድሩ በፊት የመወዳደሪያ ትኬት ተሸጦ በማለቁ መሮጥ እየፈለጉ ነገር ግን ትኬት ባለማግኘታቸው ያልተወዳደሩ ሁሉ በቁጭት በግነዋል። ሩጫውን ለመጨረስ የተሰጠው ጊዜ 2 ሰዓት ነበረ። ሩጫ እንጀራው የሆነው ኃይሌ ገብረሥላሴ በ31 ደቂቃ ላስ ሲያደርጋት፤ ሸምገል ያሉት እነ ሙላቱ አስታጥቄ ደግሞ ከአንድ ሰዓት በላይ ፈጅቶባቸዋል። አብዛኛዎቹ ሯጮች የመንግሥትና የግል ሠራተኞች በመሆናቸው በቂ ልምምድ የማድረጊያ ጊዜ አልነበራቸውም። ስለሆነም በእርምጃ ጀምረው በሶምሶማ አጋምሰው በሩጫ ጨርሰዋል። በእያንዳንዱ ግንባር ላይ የሚነበበው ነገር ቢኖር አይበገሬነት ነበር። ነገር ግን ፕሮግራሙን ያዘጋጀው አካል ሁለት ሰዓት መጠበቅ ስላልቻለ በአንድ ሰዓት ተኩል አካባቢ ፕሮግራሙን ጨረሰ። ሜዳሊያ ያድሉ የነበሩትም እንደ ሻሞ በአየር ላይ መበተን ጀመሩ። ፖሊስ ቆመጡን ይዞ አበሻን ይከተከተው ጀመር። በሺህ የሚቆጠሩት ሯጮች ሜዳሊያ እናገኛለን ብለው ወደ ሩጫው መጨረሻ መስመር ሲመጡ ሜዳሊያ ሳያገኙ ቀሩ። ለፍተው መና በመቅረታቸው ብዙዎች አዘኑ። ዝግጅቱ መልካም ቢሆንም፤ ታዋቂ አትሌቶችና ፈጣን ግሥላዎች ሜዳሊያ ካገኙ በኋላ የሌሎቹን ስሜት ቃል እንደተገባው አለመጠበቁ ብዙዎችን አሳዘነ። የተወሰኑት በተንቀሳቃሽ ስልክ ስለተነገራቸው በንዴት ሩጫውን በመሃል መንገድ ላይ አቋርጠውም ወጡ።

በእግዚአብሔር መንግሥት ግን ሜዳሊያ አሰጣጡ እንዲህ አይደለም። የሮጠ ሁሉ ሜዳሊያ ያገኛል። ሩጫው የሚለካው ደግሞ በአገልግሎት ፍሬ ነው። ሳይታይ የሚታለፍ ማንም የለም። ሜዳሊያ የማያገኝም የለም። ነገር ግን የአገልግሎታችንና የታማኝነታችን እንዲሁም የሕይወታችን ጥራት የሜዳሊያውን ብዛት ይወስነዋል።

ጳውሎስም እንዲህ አለ፡-

«መልካሙን ገድል ተጋድዬአለሁ፤

ሩጫውን ጨርሼአለሁ፤ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ፤

ወደ ፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል. . .

ጌታ ያን ቀን ለእኔ ያስረክባል...» (2ኛ ጢሞ. 4:7-8)።

መጨረሻህ እንዲያምር...

«ከእርሱም በኋላ በፈቃዱ ራሱን ለእግዚአብሔር የቀደሰ የዝክሪ ልጅ. . . ነበሩ።» (2ኛ ዜና 17:16)

ሥልጣኔ ይገሰግሳል። ዛሬ አወቅነው ያልነው ነገ ተራ ይሆንና መጪውን ለማወቅ ስንተጋ ዘመናችን ያልፋል። ይሄ ኮምፒውተር የሚሉት ነገር የሰውን ሁሉ ሕሊና በመሳበ፥ መሥሪያ ቤቶችም እርሱን በመጠቀማቸው ኋላ ቀር ላለመሆን ኮምፒውተር ትምህርት ቤት ገባሁ። ታዲያ ትምህርቱ ከባድ ሆነና ሌሊት ሌሊት እየሄድኩ ትምህርት ቤት ያለው ኮምፒውተር ላይ መለማመድ ጀመርኩ። አብዛኛው ተማሪም ኮምፒውተር በግሉ ስለሌለው አዳር እየሄደ ሲያጠናና ሲሠራ ያነጋል። በተለይ የቀን ተማሪዎች ወጣቶች ናቸው። አንድ ወይም ሁለት ሰዓት ያጠኑና በተረፈ የእንስት ገላ ሲያዩ ያነጋሉ። አንዱን ጠጋ ብዬ፥ «ሚስትህ አይደለች፤ ሺህ ጊዜ ብታፈጥባት አታገኛት ለምን ታያታለህ?» አልኩት። እርሱም «ደስ ስለሚለኝ አያለሁ» ብሎ በአጭሩ መለሰልኝ።

ሰው ልብ ገዝቶ ማየት፥ ማድረግ፥ መብላት፥ መጠጣት ያለበትን ነገር በመልካም ሕሊና ካላስተናገደ መጨረሻው አስጊ ይሆናል። በተለይ ክርስቲያን የሚመራበት ቃል መጽሐፍ ቅዱስ በመሆኑ በሥራው ሁሉ ጌታን ማስከበርን ይሻል። ይህንን ለማድረግ ደግሞ የግድ ፈቃዱን መስጠት ያሻዋል። ፖርኖግራፊ በሚያዩ ሰዎች መሃል በሥራ ምክንያት ተቀምጦ አለማየት ትልቅ ውሳኔ ያሻዋል።

ከላይ ታሪኩን ያነበብነው ዝክሪም በፈቃዱ ራሱን ለእግዚአብሔር ቀደሰ። እኛስ በኃጢአተኛ ዓለም የጽድቅ ኑሮ ለመኖር ዝግጁ ነን ወይ? «ፈቃደኝነት ካለ መንገድ አለ» የሚሉት አባባል አለ። ዋጋ ከፍለንም ቢሆን ለእግዚአብሔር ለመለየት ልቡ አለን ወይ? ክፉት እየበዛ ሕይወታችንን ሊያቆሽሹ የሚችሉ ብዙ ወጥመዶች ባሉበት ዘመን እንዴት እንደምንኖር እንጠንቀቅ። አረማመዳችንንም በየሰከንዱ እንፈትሽ። በሸካራ መንገድ ተጉዘን እንዳንላላጥ ከወዲሁ «ሕግህ ለእግሬ መብራት ለመንገዴም ብርሃን ነው።» የሚለውን ቃል እናስላስል።

የማን አባት ገደል ገባ?

«ንጉሥ አክዓብ የይሁዳን ንጉሥ ኢዮሣፍጥን፡- ከእኔ ጋር ወደ ሬማት ዘገለፃድ ትሄዳለህን? አለው። እርሱም፡- እኔ እንደ አንተ ነኝ፤ ሕዝቤም እንደ ሕዝብህ ናቸው፤ በሰልፍም ከአንተ ጋር እንሆናለን ብሎ መለሰለት። ኢዮሣፍጥም የእስራኤልን ንጉሥ፡- የእግዚአብሔርን ቃል አስቀድመህ ትጠይቅ ዘንድ እለምንሃለሁ አለው።» (2ኛ ዜና 18:3-4)

ይሉኝታ በሽታ ነው ልበል? የእናንተን አላውቅም እኔ ግን ይሉኝታ ይዘኝ ማድረግ የማልፈልገውን አድርጌ አውቃለሁ። በተለይ ወጣት ሳላችሁ በጓደኞቻችሁ ዘንድ ተቀባይነትን ማግኘት ስለምትፈልጉ የማይደረገውን ታደርጋላችሁ። በጓደኞቻችን ግፊት ጊዜያዊ ጀግንነትን ለማግኘት ብለን መንገድ በመሳታችንና በማይገባን ስፍራ በመዋላችን የኋላ ኋላ ለቁጭት የተዳረገነውን ቤት ይቁጠረው። በጊዜው እንደ ሞኝ ያየናቸው ነገር ግን ከሩቅ ሆነው ያዩትን ለመተግበር ደፋ ቀና ያሉ አሳባቸው ተሳክቶ ለትውልድ ምሳሌ ሆነው ስናይ ወይ ነዶ ያስኛል።

ከላይ ታሪኩን ያነበብነው ንጉሥ ኢዮሣፍጥ ከንጉሥ አክዓብ የወዳጅነት ጥሪ ሲቀርብለት የሰጠው ምላሽ የሚደነቅ ነው። «ልቤ ከአንተ ጋር ነው፤ ግን . . .» አለና ሌላ ጥበብ የተመላበትንና ማንም ሰው አንድ እርምጃ ከመውሰዱ በፊት መጠየቅ ያለበትን ጥያቄ ጠየቀ። እርሱም «እግዚአብሔርን አስቀድሞ መጠየቅ»።

ሕፃን ሳለን ምራቅ እጃቸው ላይ ተፍተው «የማን አባት ገደል ገባ?» ብለው ያደባድቡን እንደ ነበር፤ ዛሬም ሰይጣን ፍሬ ቢስ በሆነ መገፋፋት ፍሬ በሌለው የውክቢያ ሩጫ እርስ በርስ ሊያበላላን ቢዋጋ ሟቹ ሰው ነው። ምድር እንደሁ ለሁሉም በቂ ናት። በር ስለ ተከፈተ ዘው ተብሎ አይገባም፤ መንገድ ስለ ቀና የሰላም መንገድ ነው ማለት አይደለም፤ ሥራ ስለ ተገኘ ተንደርድሮ ዘው ማለቱም አያዋጣም። ቅድሚያ ቆም ብሎ ጌታን መጠየቅ ያስፈልጋል። ምክንያቱም የተከፈተው በር የሞት በር ቢሆንስ? የቀናልን መንገድ ፍጻሜው ገደል ቢሆንስ? የተገኘው ሥራ ከጌታ ሊለየን የተዘጋጀ ወጥመድ ቢሆንስ? ምንም ይሁን ምን ትምህርት፤ የትዳር ጓደኛ፤ ውጭ አገር፤ ዝውውር፤ ወዘተ... ከማድረጋችን በፊት እንደ ኢዮሣፍጥ እግዚአብሔርን አስቀድሞ መጠየቁ ያዋጣል። መንገድ የጀመራችሁ ብትኖሩ ርቃችሁ ሳትሄዱ ጌታን ጠይቁ፤ ገና ዳር ያላችሁ ጌታን ሳታማከሩ ምንም አታድርጉ፤ አይመለከተኝም የምትሉ ብትኖሩ መምጣቱ አይቀርምና ተዘጋጅታችሁ ጠብቁ።

«ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አለች!

ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው።» (ምሳሌ. 14:12)